

Časopis izbirnega predmeta
Šolsko novinarstvo

šolsko leto 2017/18

Uvodnik

Pozdravljeni!

Pred vami je časopis, ki smo ga napisali člani izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo. V letošnjem šolskem letu smo spoznali, da je delo novinarja zahtevno in da zahteva določene spretnosti. Spoznali smo, katere lastnosti mora imeti dober novinar in katera pravila mora upoštevati pri pisanju. Naučili smo se osnove novinarskega poročanja, malo pa smo pobrskali tudi po naši narodni zapuščini in odkrivali stare igre, ki so do danes že utonile v pozabo.

A naj se najprej predstavimo. Šolski novinarji smo:

Aljaž Ziherl, 7. B – v prostem času se rad družim s prijatelji in igram računalniške igrice.

Maja Premerl in **Dino Ahmetović** – sva učenca 8. A razreda in sodelujeva pri šolskem novinarstvu. Malo sva pomagala pri športnih poročilih, malo več pa pri izdelavi časopisa. Drugače pa imava novinarstvo kar rada, saj se pogovarjamo z nam tujimi ljudmi in »izgubljam« sramežljivost (pri nama s tem ni težav haha)!

Tim Koren - hodim v 7. B razred, rad imam video igre.

Katarina Nemec - sem 13 - letna punca, ki obiskuje 8. B razred. Rada igram odbojko in jo tudi treniram. Z bratom jo pogosto igra na igrišču, ki nama je blizu doma. Kot sem že omenila, imam brata Aleksandra, ki obiskuje isti razred kot jaz. Zanima me tudi umetnost in matematika.

Luka Gajdurović - 7. B razred. Rad imam košarko in video igre. Imam dva najboljša prijatelja Tima in Davida.

Moje ime je **Aleksander Nemec** in hodim v 8. B. V prostem času rad igram video igrice ali odbojko. Na šolsko novinarstvo sem se vpisal, ker želim postati YouTuber.

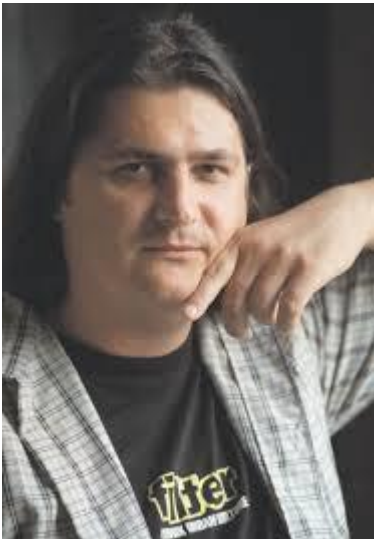
Ana Bergant – 8. A. Rada imam umetnost, rada berem, rišem in igram bobne. Ne maram, ko ljudje govorijo z mano in kosmiči pridejo pred mlekom ...

Tisa Mlekuž in **Lana Stvarnik** - sva učenki 7. A razreda. Radi imava živali, Dana in Phila ter Shana Dawsona. Lana trenira košarko in hodi v glasbeno šolo. Tisa ima psičko po imenu Tita, Lana pa psičko Arko in želvaka Žvek.

Šojin vprašalnik

INTERVJU Z DUŠANOM ČATERJEM

Dušan Čater je slovenski pisatelj, urednik, prevajalec in scenarist.

1. Kje ste dobili idejo za knjigo /film Pojdi z mano?

Če po pravici povem, so me klicali iz založbe Goga in rekli, da odpirajo novo zbirko, ki bo pokrivala mladinsko literaturo. Nato sem si rekel, da se bom tega lotil. Prej še nisem pisal knjig za mladino.

Pri ideji sami pa me je vodilo to, da sem takrat gledal veliko filmov, grozljivk in zato je knjiga dokaj filmično napisana. Ko bereš knjigo, po mojem doživljaš enako, kot ko gledaš film. Potem pa sem našel režiserja Igorja Šterka in sem ga vprašal, če bi posnel film po moji knjigi. Jaz sem napisal scenarij in sva posnela film.

2. Kako poteka snemanje?

Zelo je naporno. Za eno stvar recimo, da nekdo stopi do šanka in naroči pivo, je treba na snemanju trikrat ponoviti. Za nekaj, kar se v filmu zgodi v treh minutah, lahko porabiš tudi pol dneva.

3. Kateri je vaš najljubši del filma/knjige?

V knjigi mi je najljubša zgodba, ki si jo pripovedujejo ob ognju, tista, ki govori o Amazonskem pragozdu. Vendar v filmu tega nismo mogli prikazati, ker nihče ne bo gledal štirih ljudi, ki sedijo in se nekaj pogovarjajo. V filmu se mora vedno nekaj dogajati. Moj najljubši del filma pa je takrat, ko pridejo do tolmana, kjer se kopajo. Zato ker sem ta tolmun prvič videl in nisem mogel verjeti, da je v Sloveniji lahko kaj tako lepega.

4. Ali je bilo lažje pisati scenarij ali knjigo?

Meni si je najtežje izmisliti zgodbo. Ko pa že imam dobro zgodbo, mi je popolnoma vseeno, ali jo napišem kot roman ali kot scenarij. Pri scenariju gre bolj za obrt in vse se mora dogajati zdaj, npr. »gre tja«. V knjigi pa lahko pišeš v pretekliku, se pravi »so šli tja«. Meni pa se je drugače najtežje izmisliti zgodbo. To počnem že celo življenje in mi gre že na živce (*smeh*).

5. Ali ste si vedno želeli postati pisatelj?

Ja. To pa res že od malega. V bistvu sem hotel biti tudi slikar, ampak za slikanje moraš biti tudi dober v tem, pisati pa nekako zna vsak (ni res, da si vsak zna izmišljevati dobre zgodbe). Recimo, jaz ne znam narisati nečesa, kar vidim, znam pa to opisati.

6. Ali ste si že kot otrok izmišljevali zgodbe?

Ja. Prva zgodba, o kateri sem veliko kasneje tudi napisal knjigo. Je bila... če poznate Spidermana in Supermana, no, jaz pa sem imel Fishmana. Naslovil sem ga Ribamož. Že kot otrok sem iz škatle izrezoval nekakšno televizijo, na vsaki strani pa je bila reža. Nato sem na več listov papirja nekaj narisal in so šli eden za drugim skozi škatlo. Tako sem povedal zgodbo. Že od nekdanj sem si rad izmišljeval zgodbice.

7. Kdaj ste napisali svojo prvo knjigo?

V srednji šoli. Doma sem imel pisalni stroj, ker takrat še ni bilo računalnikov, pisal sem neke knjigice. Takrat sem bil roker. Svojo prvo knjigo sem napisal o Rock and roll handu Lynnyrd Skynnyrd, ampak ta ni nikoli izšla, ker sem jo samo zase natipkal, spel in jo imel doma. Prvo knjigo sem objavil, ko sem začel študirat v Ljubljani v literarni reviji.

Pogovarjala se je Ana

INTERVJU Z JERNEJEM DIRNBekom – DIMEKOM

Jernej Dirnbek-Dimek je član skupine Mi2.

1. Kaj ste si kot otrok želeli biti po poklicu?

Kot otrok sem, podobno kot večina mojih vrstnikov, sanjaril o tem, da bi bil vrhunski športnik, ki bi na pomembnih tekmovanjih osvajal medalje za našo državo. Najbolj sem se navduševal nad nogometom in smučanjem, saj je bil moj veliki vzornik takratni smučarski as Bojan Križaj. Kasneje, ko smo z vrstniki sestavili prvi bend, pa sem si pogosto želel, da bi živel kot glasbenik, čeprav se to takrat ni zdelo ravno realno.

2. Za kateri polic ste se šolali?

Po končani osnovni šoli sem obiskoval srednjo tehnično šolo v Celju, nato pa Ekonomsko fakulteto v Ljubljani, kjer sem pridobil naziv univerzitetni diplomirani ekonomist.

3. Zakaj ravno to?

Hja, glavni razlog je pravzaprav bil, da po končani tehnični srednji šoli nisem imel kaj prida izbire – lahko bi študiral katero izmed tehničnih ved, kar sem na kratko tudi poskusil, nato pa izbral bolj splošno ekonomijo, ki mi je bolj ležala. Sicer pa ekonomist niti ni tako napačen poklic, saj ga lahko opravljaš v skoraj vsakem podjetju in tudi v različnih ustanovah. Sam sem denimo kar nekaj let služboval v javnem sektorju.

4. Kako je nastal bend?

Najprej smo se kar štirje sedanji člani benda izmenjevali v naši prvi zasedbi Morana, to je bilo v času zaključnih letnikov osnovne in nato srednje šole. Ta zasedba je zaradi

odhodov na služenje vojaškega roka razpadla, Mi2 pa sva ustanovila nekaj let kasneje z mojim sosedom Fikijem, kmalu pa se nama je priključil tudi naš kitarist Egon Herman.

5. Kako ste se člani benda spoznali med sabo?

Štirje od petih članov prihajamo iz istega majhnega kraja Rogatca in ker smo približno iste starosti, smo se seveda poznali od otroštva dalje. Peti (Igor) se nam je pridružil čez nekaj let, ko smo ga slišali bobnati na enem žuru in mu ponudili sodelovanje v bendu.

6. Katera je vaša najljubša pesem, ki ste jo napisali za skupino?

To je še vedno skladba *Pojdi z menoj v toplice*, ki nam je prinesla vseslovensko popularnost in nas uveljavila kot skupino, ki jo organizatorji rock koncertov na plakate napišejo z velikimi črkami. Sam sem napisal besedilo, medtem ko je glasbo priskrbel Egon Herman.

7. Ali pišete pesmi tudi za druge izvajalce? Za koga?

Napisal sem že kar nekaj besedil tudi za druge glasbene izvajalce. Največ za voditelja Lada Bizovičarja in Jureta Zrneca in njuno oddajo *A s ti tud not padu*. Od glasbenih izvajalcev pa velja omeniti Neisho, Tima Koresa, Frajkinclarje, Posodi mi jurja, Miša Kontreca, Katarino Čotar pa še kdo bi se menda našel.

8. Kako se lotite pisanja besedila?

Največkrat je navdih zanj sama glasbena predloga, ki jo pripravi izvajalec. Včasih mi kdo prišepne kakšno idejo – o čem bi želel, da govori pesem, potem pa začnem razmišljati o tem in počakam, da mi stečejo rime. To se pogosto zgodi na zelo neobičajnih krajih, recimo med tem, ko človek počne kaj čisto drugega, recimo opravlja kakšno fizično delo. Včasih pa se domislim tudi kakšne teme, o kateri bi želel spregovoriti, in to potem ubesedim v besedilu pesmi.

9. Ste kdaj želeli s svojim spreminjati svet?

Ne ravno spreminjati sveta, ker se pač zavedam omejenega dometa, ki ga ima naša glasbena zasedba in posledično tudi naša sporočila. Verjamem pa v to, da sem kdaj s kakšnim besedilom koga pripravil do razmišljanja in to se mi zdi čisto dovolj.

10. Od kod ime benda?

Na začetku sva bila pač samo dva (s sosedom Fikijem) in sva uporabila to njegovo idejo. Kasneje, ko se je zasedba razširila, pa smo bili že uveljavljeni in se nam ni zdelo smiselno, da bi jo spreminjali.

11. Je to vaša edina služba?

Od začetka letošnjega leta se preživljam kot pisec glasbenih besedil, glasbenik in pisatelj. Imam status samozaposlenega v kulturi in ne hodim v drugo službo.

12. Od kje ideja o vaši knjigi »Pevci pozabljenih pesmi«?

Ideja je prišla kot spomin na najstniška leta, ko smo z vrstniki ob ogromno priložnostih naša druženja spojili s prepevanjem skladb, ki smo jih poslušali na radiu in se jih trudili zaigrati na kitari. Knjiga je fiktivna pripoved o ljudeh, ki so se po desetletju ali dveh ob prepevanju vrnili v tiste čase.

13. Za koga je bila namenjena?

Namenjena je vsem ljudem, ki so jim blizu pristni humor in dogajanje v manjši lokalni skupnosti. Pa seveda glasba, ki jih je spremljala v mladosti.

14. Ali bi si knjigo predstavljali tudi posneti?

Sam ne, ker nimam tovrstnih znanj. Če pa se bo za kaj takega ojunačil kateri od slovenskih režiserjev, pa ne bom imel nič proti.

15. Kaj radi počnete v prostem času?

Največ časa preživim s svojo družino, sicer pa se rad udeležim kakšne športne aktivnosti ali pa s katerim od prijateljev v kakšnem lokalnem klubu malo podebatiram o tem in onem. V lepem vremenu pa se poizkušam tudi v vrtnarjenju.

16. Kaj bi želeli sporočiti našim bralcem (osnovnošolci)?

To, da se ne bi bali nobenega izziva in zapirali vrat kakšnemu dodatnemu znanju, saj ne veste, kam vas bo odvedla vaša pot in kaj boste počeli v življenju.

Pogovarjala se je Lana

Šoja v svetu domišljije

POVODNI MOŽ

(dogajanje na plesu skozi oči povodnega moža)

Poletnega dne, leta 1884.

Povabljen sem bil na ples. Ampak nisem plesal. Samo gledal sem in zelo podrobno opazoval dogajanje. Videl sem čisto vse podrobnosti. In dlje časa ko sem gledal, bolj smešno se mi je zdelo.

Urška je čisto sama sedela na ulični klopi - na začetku so vsi hoteli plesati z njo, čez nekaj časa pa noben več, saj se je bila preveč vzvišeno. Zato sem izkoristil priložnost. Stopil sem do nje ter jo prosil za ples. Zelo sem se začudil nad sabo ter nad njenim odzivom. Bila je ... ne vem, presenečena? Ne. Zadovoljna? Ne. Srečna? Ne. No ja, mogoče. V bistvu mi je bila zelo smešna. Kot kakšen majhen otrok je sedela tam pod drevesom in čakala na ... name. Bil sem prvi, ki mu je dovolila, da sem plesal z njo. Ampak nekako mi to ni bilo v čast, temveč me je spravljal v smeh. Kajti sam pri sebi sem vedel, kako se bo ta ples končal. Najprej pa sem ji hotel pustiti še malo veselja in upanja. Nekaj časa sva samo plesala v počasnem posnetku, nato pa mi je vse to prekipelo in sem glasbenikom naročil poskočnejšo glasbo. Z njenega obraza sem razbral, da ji je to zelo ugajalo. Ampak čez nekaj časa se ni več tako zelo smejala. Bila je že malce prestrašena. Jaz pa sem se samo še bolj zasmejal in hitreje zaplesal. Prav kmalu sva bila pri Ljubljani. Vsi, ki so bili okoli naju, so bili prestrašeni in zaskrbljeni. Meni pa je bilo vseeno. Plesala sva dalje in čez nekaj sekund, ko sem se potopil v svoje kraljestvo, je Urška izginila za vedno. Zdi pa se mi, da so si vsi plesalci okoli zapomnili moj nasmeh in njen prestrašen obraz.

Maja

POČITNICE

Ko zadnji šolski zvonec zazvoni,
na počitnice se nam mudi.
Nič več testov, nič ocen,
šola ni več naš problem.

Igra, morje in še kaj,
začel se je počitniški raj.
Enkrat tukaj drugič tam,
uživamo prav vsaki dan.

Vse lepo se kdaj konča,
vidimo se čez meseca dva.

Tim

POMLAD

Zima hladna je bila
prinesla veliko je snega
a končno je napočil čas,
da zima je odšla od nas.

Sedaj narava prebuja se,
cvetijo drevesa in rožice
sonček sije nam toplo,
ptički pesmice pojo.

Dnevi topli in daljši so,
dela zunaj se začno.
Vsi veseli smo takrat,
ko obišče nas pomlad.

Tim

DOMIŠLJIJSKI INTERVJU S KRALJEM MATJAŽEM

Ljudsko izročilo navaja, da naj bi bil kralj Matjaž ogrski kralj Matija Korvin, ki je vladal od 1458 do 1490. Slovenci so v njem videli vladarja, ki jih bo rešil pred turškimi vpadi in drugimi nadlogami.

1. Kdaj ste prišli pod Peco?

Prišel sem pred več kot 100 leti ob vojni. Vem, malo sem bil strahopeten, a nisem imel druge možnosti.

2. Koliko časa ste bili tam?

Toliko časa, da se mi je brada 7-krat ovila okoli mize. V resnici ne vem, saj sem ves čas spal. Bil sem kot medved, ki zimo prespi.

3. Ali ste hitro opazili razliko časa?

Da. Takoj, ko sem se zbudil, mi je postalo zelo vroče. Že to mi je bilo čudno, saj se je bitka odvijala pozimi. Ko pa sem stopil na zrak, pa me je skoraj kap. Vse okoli mene so bile zgradbe. Pogledal sem desno, levo, same zgradbe. Nato sem se šele spomnil, da sem sigurno v nekem drugem stoletju.

4. Kako ste se začeli privajati na novo okolje in stoletje?

Najprej si sploh nisem želel med ljudi. Nato pa sem ugotovil, da brez hrane ne bom preživel. Ko pa sem prišel v mesto, sem ugotovil, da bom porabil veliko časa, da ugotovim vse nove stvari.

5. In vam je bilo to težko?

Ja in ne. Odvisno od stvari in mojega zanimanja.

NALJEPŠA HVALA ZA VAŠ TRUD IN ČAS! LEP DAN ŠE NAPREJ.

HVALA, ENAKO!

Maja

Šoja na sprehodu po Ljubljani

LJUBLJANSKI MARATON

Letos je po podatkih organizatorjev na 22. Ljubljanskem maratonu v dveh dneh sodelovalo 23.303 aktivnih udeležencev, med njimi tudi številni znani obrazi.

Na najdaljši razdalji 42 km je bilo 1568 maratoncev in 385 maratonk.

Na 10 km razdalji je bilo 6040 tekačev, v soboto pa je bilo na osnovnošolskem in srednješolskem teku 7956 mladih.

V teku na 42 km je zmagal Kenijec Marius Kimutoi, ki rekorda proge ni izboljšal, je pa ves čas veljal za favorita. Med ženskami pa je zmagala Etiopijka Shuko Genemo Wote, ki pa tudi ni uspela izboljšati rekorda. Kimutoi je na cilj pritekel z rezultatom 2:08:33, Sheko pa s časom 2:27:02.

V teku na 21km je zmagal slovenski reprezentant Rok Puhor s časom 1:03:17.

Maruša Mišmoš in Jan Kokolj sta po pričakovanjih zmagala na 10 km. Mišmoševa je slovela s časom 33:57, Kokolj pa 32:21.

Na policijski upravi Ljubljana so potrdili, da so imeli precej dela med maratonom tudi reševalci, saj so morali dva tekača oživljati.

Tim

VAJE Z REŠEVALNIMI PSI

Na širšem območju Ljubljane je od 18. do 20. maja 2018 potekala 20. mednarodna vaja vodnikov reševalnih psov Ljubljana 2018, na kateri je sodelovalo 250 udeležencev iz Avstrije, Hrvaške, Italije, Nemčije, Srbije in Slovenije.

Predstavitev vaje

Prvi del predstavlja vaja sprejema tuje reševalne pomoči. Začel se je v petek s postavitvijo baznega tabora z vsemi elementi logistike (terenska oskrba z elektriko, vodo, sanitarijami, kuhinjo, jedilnico) in vodenja (vodstvo reševanja in Enota za podporo vodenja) ter nadaljeval s prihodom, sprejemom in namestitvijo ekip v baznem taboru, zaključil pa z igro vlog – seznanitev s posledicami potresa in nalogami ekip, ki so prišle na pomoč v Ljubljano. Drugi, reševalni del vaje, kjer je svoje sposobnosti pokazalo 23 ekip vodnikov reševalnih psov iz tujine in Slovenije, je potekal v soboto od 6. ure zjutraj do polnoči. Tretji del vaje logistika in vodenje je potekal ves čas od petka do nedelje.

Območje vaje

Pogrešane v ruševinah so iskali na območjih Kongresnega trga, Železniškega muzeja, Zbirnega centra Barje in nekdanje tovarne Hoja v Podpeči. Iskanje pogrešanih v naravi in nudenje prve pomoči poškodovanim je potekalo na območju Podpeči in Škrilj, vrvno tehniko so uporabljali na delovišču Trnovski pristan – Grudnovno nabrežje za prečkanje Ljubljanice, orientacijski pohod je potekal skozi center Ljubljane. Bazni tabor je bil na starem delu Barja, kjer je bilo tudi vodstvo vaje.

Ekipe vodnikov reševalnih psov

Letos je na vaji vodnikov reševalnih psov sodelovalo 23 ekip vodnikov reševalnih psov iz Avstrije, Hrvaške, Italije, Nemčije, Srbije in Slovenije, skupaj 69 vodnikov. Vaja je zastavljena tako, da okoliščine, v katerih poteka delo ekip vodnikov reševalnih psov, čim bolj verodostojno posnemajo realne okoliščine.

Ekipe vodnikov reševalnih psov (sestavljene iz treh vodnikov in treh psov) so morale v 17 urah neprekinjenih aktivnosti opraviti 10 nalog na različnih delovnih točkah:

- 4 x iskati pogrešane osebe v ruševinah,
- 3 x iskati pogrešane osebe v naravi,
- 1 x premagati ovire s pomočjo vrvne tehnike,
- 1 x nuditi prvo pomoč,
- 1 x opraviti orientacijski pohod.

Ekipe so bile tudi ocenjevane.

Aljaž

DAN MUZEJEV

Leta 1977 je Mednarodni muzejski svet 18. maj razglasil za dan muzejev. Tako so omogočili njihovo večjo prepoznavnost. Vsako leto se več kulturnih ustanov pridruži temu prazniku. Na ta dan je ogled muzejev brezplačen. Čeprav veliko ustanov opozarja na 18. maj, veliko ljudi še zmeraj ne ve zanj. Letošnja tema je bila Hiperpovezani muzeji: Novi pristopi, novi obiskovalci, v katerem so se muzeji povezali z obiskovalci tudi prek tehnologije.

Nekaj muzejev in razstav, ki jih lahko obiščete v Ljubljani:

- Narodni muzej Slovenije- Srednjeveške zgodbe s stičišča svetov
- Muzej novejšje zgodovine Slovenije - Slovenci v XX. stoletju
- Mestni muzej Ljubljana - Ljubljana. Zgodovina. Mesto, stalna razstava
- Plečnikova hiša - Jože Plečnik, stalna razstava
- Prirodoslovni muzej Slovenije - Naše malo veliko morje
- Slovenski etnografski muzej - Med naravo in kulturo

Tisa

Šoja tekmuje

PROTEUSOVO TEKMOVANJE IZ BIOLOGIJE

Letošnje leto je tekmovanje iz biologije temeljilo na ribah slovenskih celinskih voda. Učenci, ki so se ga udeležili, so morali poznati zgradbo rib, nekaj vrst in vzroke ogroženosti.

Na naši šoli se je tekmovanja udeležilo 6 učencev 8. razreda in 4 učenci 9. razreda.

Mentorica je bila učiteljica za biologijo Barbara Klun.

Vzrok za dober uspeh učencev je bil dosežen zato, ker so imeli odlične priprave pri mentorici.

Šolsko tekmovanje je potekalo 25. oktobra 2017 ob 13.00. Trajalo je 1 uro in pol. Tekmovalci so dobili tekmovalno polo, na kateri so bila vprašanja, in ocenjevalno polo, na katero so pisali odgovore. Pri prvih 21 nalogah je bilo treba obkrožiti pravičen odgovor. Sledila je naloga s sliko ribe, na kateri si moral označiti zgradbo, nato pa po slikah ugotoviti, katera riba je in v katero povodje spada.

Katarina

ŠOLSKA NOGOMETNA TEKMA

Nogometna tekma je potekala v ponedeljek, 19.10.2017. O njej sem se pozanimala pri enem od sošolcev in mi je povedal par osnovnih podatkov. Na primer, kako je potekala, s kom so igrali in kje, itd.

Iz šole so odšli 45 minut pred začetkom tekme. Peš so odšli do osnovne šole, kjer je potekala ta tekma. Odigrali so tri tekme z različnimi šolami, z OŠ Kolezija, z OŠ Trnovo in z OŠ Vič. Zmagali so vse te tekme, zato gredo na naslednjo tekmo, ki bo 23.10.2017.

POTEK IGRE:

Igra traja 20 minut, en polčas pa 10 minut. Skupaj v eni skupini igrajo štirje igralci in en vratar (golman).

BRAVO FANTJE!!!!

Maja

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ LOGIKE

Kot vsako leto v začetku šolskega leta poteka šolsko tekmovanje iz logike. OŠ Bičevje se ga je letos po več letih spet udeležila. Nekateri učenci 2. in od 4. do 7. razreda so sodelovali na tekmovanju.

Logika (gr.) je znanost o pravilnem sklepanju.

Za priprave lahko uporabiš stare teste. Test za npr. šolsko tekmovanje 2015 vsebuje 4 naloge.

Tekmovalci so se zbrali v četrtek ob 12.30 in odpisali vsak svoj test v različnih težavnostnih stopnjah. Pisati so končali ob 13.30.

Mentorja sta bila Aleš Ravnjak in Teja Demič. Aleš Ravnjak je povedal, da lani priprav na letošnje tekmovanje ni bilo, vendar vabi vsakogar, ki si želi naslednje leto udeležiti tekmovanja, da se pridruži interesni dejavnosti Logika. Odkar Aleš Ravnjak uči na OŠ Bičevje ni še nikoli vodil priprav na tekmovanje iz logike, saj tekmovanje ni bilo izpeljano.

Testi so se mi zdeli precej težki, a vendar mislim, da so se vsi tekmovalci dobro odrezali.

V 2. razredu so bronasto priznanje dosegli: Andraž Burnik, Sava Ivanec in Jaša Šavli, v 4. razredu Janoš Ivanec, v 5. razredu Vito Hvala in Marko Milivojević, v 6. razredu Natan Pajič in v 7. razredu Petra Burnik in Matic Prah.

Državnega tekmovanja sta se udeležila Petra Burnik in Matic Prah. Potekalo je 21.10.2017 na OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj.

Čestitke vsem udeležencem šolskega in državnega tekmovanja iz logike.

Katarina

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ MATEMATIKE ZA VEGOVO PRIZNANJE

V četrtek, 15.3.2018, so učenci 5.- 9. razreda OŠ Bičevje, ki so se prijavi na šolsko matematično tekmovanje, odšli v zgornje nadstropje, kjer so bili mešano razvrščeni v učilnicah. Pisanje je trajalo eno uro in pol. Prvih in zadnjih petnajst minut se razreda ni smelo zapustiti.

Ko so bili testi popravljani, smo tudi izvedeli rezultate in na državno tekmovanje nas je bilo prijavljenih enajst učencev po izboru učiteljice Marte Praprotnik, glede na število tekmovalcev iz naše šole in dosežen rezultat. Tekmovalce na državnem tekmovanju je moral odobriti tudi organizator dMFA. Učiteljica je za nas organizirala priprave na tekmovanje, kjer smo reševali teste iz prejšnjih let.

Žal naša mentorica Marta Praprotnik ni imela časa, da bi nas spremljala na tekmovanje, ki je potekalo v soboto, 21.4.2018 na OŠ Sostro na drugem koncu Ljubljane, zato smo dobili drugo spremljevalko. Na tekmovanje smo se lahko učenci OŠ Bičevje odpeljali z avtobusom skupaj z OŠ Kolezija in OŠ Trnovo ali pa so te na OŠ Sostro pripeljali starši, tako kot mene. Tam smo se ob 8:30 dobili pred šolo. Skupaj z našo učiteljico smo vstopili in tam je bilo že veliko učencev iz drugih šol. Na oglasni deski smo si pogledali, v kateri učilnici pišemo in se postavili pred njo in čakali učitelja, ki je nadziral tekmovalce. Ob 9:00 smo se usedli vsak v klopi, ki je bila določena za vsakega tekmovalca posebej, in dobili teste ter kemični svinčnik dMFA, lahko pa smo uporabljali svoj geo trikotnik, šestilo, svinčnik, radirko in ostale pripomočke, računalno pa ni bilo dovoljeno. Na začetku smo morali na test in pomožne liste nalepiti kodo, ki označuje tekmovalca in njegovo učiteljico matematike. Čas pisanja je bil za osme in devete razrede dve uri, za šeste in sedme ena ura in pol, za pete razrede pa ena ura. Tekmovalci iz osmih razredov naše šole smo pisali v geografski učilnici. Ko pišeš, je pomembno vedeti, koliko časa še imaš na voljo, ura pa je bila skrita za zemljevidom. Na mojo srečo pa se je iz moje klopi videla druga ura s hodnika skozi okno nad vrati. Ob koncu pisanja smo si lahko vzeli še malico in se odpravili domov.

Rezultati so sledeči:

- Zlatega priznanja ni prejel nobeden od učencev OŠ Bičevje, srebrno priznanje pa so dobili Hana Franko (5.a), Natan Pajić (6.a), Lana Špan (6.b), Matic Prah (7.b), Luka Copot (8.b), Jernej Kogovšek (9.b) in jaz.
- Bronasto priznanje je prejelo 24 učencev.

OŠ Bičevje je bila uspešna na matematičnem tekmovanju.

Katarina

Šojin pogled v preteklost

IGRA NEKOČ

95-letni Miro Dežman mi je povedal, da je v svoji mladosti s prijatelji veliko igral šparo, to je igra na plošči podobna igri mlinček.

Za igro so uporabljali fižolčke ali kamenčke, črte pa so imeli narisane na papirju ali so jih vrisali v zemljo. Rad se je tudi smučal in sankal. Blizu njihove hiše je bil potok, na katerem je delal mlinčke in lovil rake. S prijatelji pa je večkrat tudi plezal, nekajkrat pa se je tudi stepel.

Lana

NOČ ČAROVNIC

Noč čarovnic je praznik na dan 31. oktobra. Ta praznik izvira iz keltskega festivala Samhain. Takrat so ljudje oblekli kostume in prižgali ogenj, da bi odgnali duhove. V 8.stoletju je papež Gregor ustanovil dan mrtvih na 1.november. prvič so noč pred dnevom mrtvih poimenovali All Hallows Eve, pozneje pa so ga preimenovali v Halloween. Na noč čarovnic je navada, da izrežeš strašljivo bučo, v katero daš svečko, ponekod pa tudi, da otroci hodijo od hiše do hiše in izbirajo sladkarije in denar. To se imenuje Trick or treat. V Sloveniji je 31.oktobra dan reformacije, ki je državni praznik.

Kaj ve o noči čarovnic, sem povprašal Jako Blaznika, učenca 4. razreda. Za noč ne hodi od hiše do hiše in prosi za sladkarije, a na noč čarovnic izrezuje buče z družino. Na noč čarovnic pred vrata obesijo čarovnico, na okenske police pa postavijo buče.

O prazniku sem povprašal tudi prijatelje iz Amerike, ki so mi povedali, da imajo otroci pri njih na šolah parade. Najbolj popularno pa je, ko se stemni. Takrat se v kostume oblečejo otroci in tudi nekateri odrasli. Potem hodijo po soseski do okoli 10h. Ko pridejo do hiše, potrkajo na vrata. Ko se vrata odprejo rečejo: "Trick or treat" in potem dobijo sladkarije, ki jih nato prenašajo v vrečah ali košarah. Pri njih je navada, da povabijo prijatelje in potem priredijo zabavo, menjajo sladkarije in tekmujejo v tem, kdo jih je nabral več. Sosesko okrasijo z bučami in slamo in pa s čarovnicami ali pošastmi. Nekateri sosedje pripravijo v garaži hišo strahov, kamor potem povabijo vsakega, ki pride k hiši. Ker hodijo okoli, košaro s sladkarijami

pustijo pred vrati, da si otroci postrežejo sami. Ponavadi so kostumi vampirji, čaravnice, princeske, pa tudi osebe iz Disneyevih filmov.

Na noč čarovnic imajo v kinih Noč grozljivk.

Aleksander

STARE IGRE

Včasih so spomladi v okolici Loga pod Mangrtom iz vrbovih vej izdelovali piščali. Rezali in tolkli so vejico z nožičkom ter čakali, da se omaje. Zraven so peli pesmico, ki gre tako:

Maj, maj piskalca

cela gore

cela dole.

Pojdi z mano na Predil.

Gor boš jedla kruha in sira,

kolikor boš hotela.

Če se ne omaješ

te vržem v potok.

Tisa

BOŽIČ

Božič je tradicionalni praznik. Praznujemo ga 25. decembra kot spomin na rojstvo Jezusa Kristusa. Za božič je navada, da okrasimo smrečico, nekje postavijo jaslice in debeli gospod po imenu Božiček nam prinese darila.

Na čas zimskega solsticija so mnogi Slovani praznovali rojstvo Svarožiča, Svarunovega sina, ki je poosebljal mlado sonce pri Južnih Slovanih, kar pomeni mali bog. Drugo poznano ime za božič je koleda, kar pomeni letni cikel. V Nemčiji so 25. decembra častili boga Odina. Nekateri so verjeli, da na svojih poletih opazuje ljudi in odloča, koga bo kaznoval in koga nagradil. Zaradi tega so nekateri takrat raje ostali doma.

Aleksander

Šoja na izletu

IZLET V KT GUSEN – KT MAUTHAUSEN – LINZ

5. maja smo se z avtobusom odpeljali v Avstrijo v koncentracijski taborišči (KT) Gusen in Mauthausen. Izlet je bil organiziran s strani Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, ker smo v OŠ Bičevje delali veliko na področju holokavsta in človekovih pravic. Do KT Gusen smo se peljali okoli 8 ur. Tam nas je sprejel gospod Dušan Stefančič z ženo. Vodila nas je tudi dr. Monika Kokalj Kočevar iz Muzeja novejšje zgodovine. Pogledali smo si muzej KT Gusen, v tem taborišču je bil med 2. svetovno vojno zaprt tudi g. Stefančič. Najbolj grozne so bile slike ljudi, taboriščnikov. Taboriščniki so bili ljudje, ki so bili v taborišču zaprti zaradi naroda, vere, pohabljenosti ... Potem smo odšli do krematorija ... V krematoriju je bilo veliko spominskih tabel za ljudi, ki so tukaj umrli. Pred spomenikom so nekateri učenci OŠ Bičevje brali odlomke in zgodbe ljudi, ki so bili zaprti v KT. Na koncu smo pred spomenik postavili tudi venec.

Nato smo odšli v KT Mauthausen, ki je 20 minut avtobusne vožnje stran. Najprej smo šli po poti, kjer so bile zastave in spomeniki različnih držav, iz katerih so bili taboriščniki. Med potjo smo si ogledali tudi kamnolom in povedali so nam, kako so nemški vojaki pobijali taboriščnike, npr. vrgli so jih iz pečine in ostalim rekli, da jim je spodrsnilo, padli so in umrli na skalah. Tudi tu smo si ogledali muzej, v katerem so bile stvari taboriščnikov kot so pižame, čutare in podobno. Potem smo šli v barake, ki so bile na žalost prazne in potem še v plinske celice in krematorij. Eni izmed sob se je reklo soba imen, saj so bila v njej napisana vsa imena taboriščnikov. Nato smo šli do plinske celice. Zraven nje je bila secirnica, v kateri so taboriščnikom v srce zivali bencin in so ti tako umrli. Potem smo šli še mimo dveh krematorijev, okoli katerih je bilo spet veliko spominskih tabel.

Naprej smo se odpravili do mesta Linz. Tam smo si ogledali katedralo, ki naj bi imela najlepša okna v Linzu. Kasneje smo šli še na trg. Učitelji so nam pokazali balkon, s katerega je govoril Adolf Hitler in kužno znamenje. Potem smo dobili 20 minut časa in vsak si je lahko v

slašničarni privoščil linške tortice. Nato smo se odpravili z avtobusom domov in v Ljubljano prišli ob 22.30.

Izlet se mi je vtisnil globoko v srce. Zelo grozne so se mi zdele slike taboriščnikov in secirnica. Sam si ne bi mislil, koliko ljudi je umrlo v teh taboriščih in upam, da se to ne bo več zgodilo.

Aleksander

POROČILO Z IZLETA V KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE MAUTHOUSEN

Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport vsako leto nagradi eno izmed slovenskih šol, ki so zelo aktivne na področju človekovih pravic z možnostjo obiska in vodenega ogleda koncentracijskega taborišča iz druge svetovne vojne v Mauthousnu v Avstriji. Letos so izbrali našo šolo. Celodnevni izlet je potekal v soboto 5. 5. 2018. Udeležili so se ga učenci, ki so izrazili zanimanje za zgodovino ali področje holokavsta in druge svetovne vojne ter tisti, ki so bili posebej dejavni na področju človekovih pravic. Izlet je vseboval ogled kompleksa KL Gusen in KL Mauthausen. Ogled KL Mauthausen sta vodila vodiča g. Dušan Stefančič, predsednik taboriščnega odbora KT Mauthausen in dr. Monika Kokalj Kočever, muzejska svetnica iz Muzeja novejšje zgodovine Slovenije.

V taborišču Mauthausen so med drugo svetovno vojno nacisti pobili med 122.000 in 320.000 ljudi. Ogled je vseboval tudi barake, krematorij in plinsko celico. Kamnoloma, kjer so taboriščniki prisilno delali, si ni bilo možnosti ogledati, ker je bil zaprt. Ker je 5. maja tudi komemoracija ob spominu na osvoboditev taborišča, so učenci pripravili krajši kulturni program. Na poti nazaj se je odvil tudi postanek in ogled bližnjega mesta Linz, ki je poznan po najstarejšem receptu za torto na svetu. To poznamo kot znamenito linško torto

Ana

TABOR 7. RAZREDOV

Učenci so zjutraj zgodaj vstali in prišli v šolo, kjer so se z velikim veseljem odpravili na tabor v Trilobit. Vožnja z avtobusom je trajala eno uro in pol.

Po prihodu v Trilobit so učenci pospravili stvari in medtem so se jezili, ker ni bilo interneta. Ko so končali, so imeli pol ure odmora. Po odmoru so odšli na kosilo, nato pa so imeli eno uro odmora za počitek. Nekaj ur pozneje so jim učitelji naročili, naj se gredo obut in obleč, ter so se skupaj odpravili na pohod.

Po končanem pohodu so se odpravili v sobe ter se zabavali do nočnega počitka.

Cel teden so se imeli zelo lepo!

Dino

MALTA

Avgust 2006. Letalo, ki nas je odpeljalo tja, je imelo 4 ure zamude. Štartali smo ob enih zjutraj in prišli tja ob štirih zjutraj. Vendar to ni pokvarilo mojega razpoloženja. Ob prihodu smo odšli v hotel, kjer pa sem le malo zaspal. Najprej smo si ogledali Malto. Nisem razumel, zakaj se vsi vozijo po levi strani in ne po desni. Tudi avtobusi so mi bili zelo všeč. Bili so rumeno-črni in zelo veliki.

Všeč so mi bile tudi nekakšne Modre jame, kjer je bilo prijetno mrzlo. Zunaj je bilo namreč 35 stopinj. Bilo je vroče. Veliko smo se kopali v bazenih, ampak nisem razumel zakaj, saj smo imeli čisto zraven morje.

Drugače pa mi je bilo na Malti zelo všeč. Takrat sem bil še zelo majhen, zato se ne spomnim veliko. Zdaj, ko sem večji, bi želel to ponoviti, saj bi razumel veliko več in zanimivosti ter mesto mi bi bile še bolj všeč in zanimive.

Dino

Šoja se uči

PANDA

Veliki ali orjaški panda je vrsta medveda črno- bele barve.

Živijo samo v osrednji Kitajski v bambusovih gozdovih.

Pande so ogrožene zaradi urbanizacije, ki jim uničuje bambusove gozdove.

So zelo ambiciozni vegetarijanci, saj jedo samo bambus. To je dokaz, da niso debele ampak puhaste. Imajo šest prstov.

Edina slaba lastnost pand je to, da jih ni mogoče legalno odpeljati iz Kitajske in imeti doma.

Pande so dokaz, da je rasizem nesmisel, saj so bele, črne in iz Azije

So tako priljubljene, da so organizirane mnoge dejavnosti za njihovo rešitev

Ana

MILANO

Milano je drugo največje mesto v Italiji. Ima 1 350 267 prebivalcev in je glavno mesto Lombardije.

Ima veliko znamenitosti kot so katedrala, milanska operna hiša Scala, Galerija Vittorio Emanuele II, bazilika San' Ambrogio, cerkev Sv. Maurizio al monastero Maggiolire, grad Sforzesco in kanali Navigli.

Zanimivo je, da ima Milano dva nogometna kluba, ki igrata na skupnem stadionu San Siro.

Ima zelo dobre prometne povezave, med katerimi so tudi vlaki. Dvakrat je tudi gostil razstavo Expo, leta 1906 in 2015.

To je mesto visoke mode in ima zelo razvito industrijo.

Aljaž

ŽIVLJENJE IVANA CANKARJA

Slovenski pisatelj in dramatik Ivan Cankar se je rodil 10. maja 1876 na Vrhniki. Že v otroštvu je občutil revščino. Pri šestih letih je začel obiskovati osnovno šolo na Vrhniki.

Leta 1888 je kot dijak začel obiskovati realko, kamor ga je poslala vrhniška gospoda, saj je bil Ivan zelo nadarjen učenec. Po končani realki se je vpisal na gradbeni oddelek dunajske tehnične visoke šole, a se je izkazalo, da odločitev ni bila prava. Nameraval je študirati romanske in slovanske jezike, a ker mu ni uspelo, se je posvetil izključno pisateljevanju.

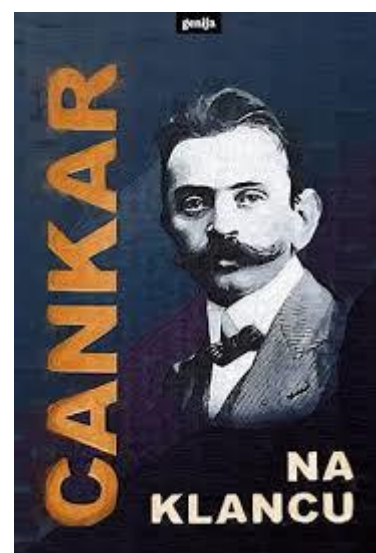
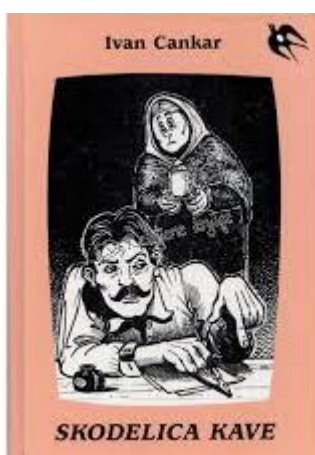
Leta 1897 mu je umrla mama. Da je lahko poplačal njen pogreb, je porabil ves dohodek, ki ga je prejel za izdajo pesniške zbirke Erotika. Po mamini smrti je nekaj časa prebival v ljubljanski Cukrarni, potem pa se je preselil k očetu.

Leta 1899 se je preselil na Dunaj, kjer je živel pri Lofferjevih. Zaljubil se je v hčerko Štefko Loffer. Leta 1907 je na Dunaju kandidiral za državnega poslanca, vendar ni bil izvoljen. Potem se je preselil nazaj v Ljubljano in nekaj časa živel v hotelu Švicarija. Leta 1914 so ga zaprli, ker naj bi izražal preveliko naklonjenost do Srbov. 30. avgusta tega leta mu je umrl oče.

Sredi novembra 1915 so ga poslali v vojsko, vendar je takoj prišel nazaj, saj je bil slabega zdravja.

Leta 1918 je padel po stopnicah, zbolel za pljučnico in umrl. Pokopan je na ljubljanskih Žalah.

Aleksander

Šoja se zabava

BIČEVSKI ŽIV-ŽAV

V 7.6.2018, v četrtek, je na osnovni šoli Bičevje od 16.00 do 18.00 potekal humanitarni dogodek. Naša šola je zbirala denar za otroke, ki jo obiskujejo in nimajo denarja, da bi si lahko privoščili tabore in športne dneve ter ostale plačljive stvari in za deklico Nisho, ki obiskuje šolo v Vzhodni Indiji.

Indiji je slaba možnost izobrazbe in večina deklic nima veliko možnosti v življenju. Nisha hodi na osnovno šolo Piali Ashar Alo, kar pomeni luč upanja. Šolo sta ustanovila Slovenka in njen soprog Indijec z upom na boljše življenje otrok. Otroci jejo kar s tal in že pred končano šolo so se učili na gradbišču. Nishi je naša šola ponudila botrstvo.

Na dogodku smo spoznavali indijsko tradicijo. Bila je Skuhna (mednarodna kuhinja), lahko se je jedlo indijsko, kitajsko, bosansko in bilo je vseh vrst slaščic. Imel smo to čast, da smo na dražbi prodajali dres Luke Dončiča z njegovim podpisom, prišel pa je tudi košarkar Dino Murić in veliko različnih glasbenih skupin. Na srečelovu si lahko za 2€ kupil srečko in na srečelovu dobil izdelke podjetij, ki so jih darovala. Lahko si se dal tetovirati na poseben način s kano. Bile so tudi naslednje delavnice: izdelava slončkov za srečo, branje indijskih pravljic, izdelava mandale iz barvnega riža, izdelava zapestnic prijateljstva, pisave sveta in joga. Lahko si tudi kupil narejene izdelke ali šel na terapijo s kužki.

Meni je bilo najbolj všeč na jogi in odlična je bila tudi indijska hrana. Mislim, da je prav, da se pomaga otrokom v stiski in da je lepo, da naša šola prireja takšne humanitarne dogodke.

Katarina

UGANKE IN HUMOR

- ❖ Na lep sončen dan sta se dva pujsa pasla na travniku. Prvi pujs je vzel velik dežnik, majhno pelerino in majhne škornje. Drugi pujs pa je vzel majhen dežnik, veliko pelerino in velike škornje.

Kdo je bil na koncu dneva bolj premočen?

- ❖ Bile so tri smreke, na vsaki od njih so bile tri veje, na vsaki od treh vej so bile tri vejice, na vsaki od treh vejic so bile tri slive.

Koliko sadežev je vse skupaj?

- ❖ Ob robu gozda je na drevesu sedelo sedem vran. Lovec jih je že dolgo opazoval in eno ustrelil.

Koliko vran je še sedelo na veji?

Janezku mama naroči, da opere solato, medtem ko gre ona v trgovin. Ko se mama vrne, ga vpraša, če je opral solato. Janezek ji ves ponosno odvrne, da jo je. Mama jo vidi in ga vpraša, kaj so ti beli delci na solati. Janezek ji razloži, da je to pralni prašek.

Luka, Aljaž, Tim

Odgovori na uganke

- 1. Nobeden, saj je bil lep, sončen dan.*
- 2. Prav nič, saj na smreki ne rastejo sadeži.*
- 3. Nobena, vrane so se prestrašile strele in odletele.*

Mentorica učencev: Olga Omejc

Vir slikovnega gradiva: internet